

ГЕНЧО И ПЕНЧО

Живѣха заедно, въ една кжша, двама другари. Единиятъ се казваше Генчо, другиятъ Пенчо.

Сговорно и тихо си живѣха тѣ. Въ едно гърне готвѣха, въ една паница ядѣха. Но единъ день единиятъ попита другия:

— Чие е това гърне?

— На двама ни е.

— Не е вѣрно.

— Кажы тогава чие е?

— Мое.

— Не е твое.

— Да не мислишъ, че е твое!

— Не е мое, но не е и твое, — упорстваше другиятъ.

— Гърнето е мое, — удари първиятъ съ юмрукъ по масата.

Скараха се двамата. Строшиха гърнето. Следъ гърнето строшиха и паницата. Строшиха и лампата.

Престанаха да си говорятъ. Раздѣлиха си стаята на две. Избраха си по единъ жгълъ и тамъ всѣки си нареди нѣщата. Купиха си двамата по едно гърне, по една паница и по една лампа.

Вечерь и двамата си запалваха лампитѣ. Всѣки въ своя жгълъ. Всѣки си пазѣше лампата, за да не свѣти на другия. И при две лампи — въ стаята бѣше тъмно, защото всѣка лампа свѣтѣше само въ жгъла.

Веднѣжъ дойде една свиня да рови въ градината.

— Въ градината рови свиня, — каза Генчо.

— Нека рови. Нали рови твойта градина, — каза Пенчо.

— И твоята, — отвърна Генчо.

Никой не излѣзе да изпжди свинята.

Изрови тя цѣлата градина. Коренче здраво не остави. Най-после събори стобора.

